

Potser no som tants

«Hem oblidat, pel camí, la lliçó de les generacions precedents: ser independentista és, bàsicament, complicar-se la vida»

Bé, ja ho tenim, cicle tancat. Totes les eleccions fetes i el judici vist per a sentència. Sense cap fita concreta, sense cap 1-O, sense cap 27-O, sense cap 31-D ni cap 26-M a la vista, toca encetar una nova fase. Hem resistit l'embat electoral post-155, però l'inventari de batalla ens deixa una ANC esgotada i irreconeixible, uns CDR liquidats i uns quants presos, exiliats i represaliats. Aquells actors que des del 2012 havien estirat el carro, que havien obert camins i havien ampliat esclotxes, són difícilment reactivables a curt termini. Per contra, els vots acaben de definir quasi 750 alcaldies independentistes. 750 ajuntaments que representen un potencial extraordinari perfectament capaç de rellevar els qui s'estan recuperant a la banqueta.

El món municipal està fresc, o almenys això se li suposa després de la constitució de dissabte, que sempre és una recarregada de piles per començar un nou cicle. Això sí, si volem resultats diferents i no caure en la condemna de Sísif, s'hauran de fer les coses de manera diferent. Els ajuntaments no poden tornar a fer com en el cicle anterior, esperant esdeveniments, sinó que han de cobrar protagonisme. Tanta baralla i tant esforç del món sobiranista per les alcaldies bé que deu tindre algun objectiu més enllà de la cosa quantitativa, no? La dèria de mantenir i ampliar el nombre de governs en mans de JxCat o d'ERC bé que deu ser per posar-los al servei d'alguna cosa, dic jo.

En el benaurat procés de creixement de l'independentisme, molt em temo que ens hem acostumat al fet que ser independentista era una qualitat moral i prou. Sóc independentista i pam, ja està, tema resolt, a veure-les vindre. Hem oblidat, pel camí, la lliçó de les generacions precedents: ser independentista és, bàsicament, complicar-se la vida. Així ha estat al llarg de la Història i no té per què ser ara diferent. És cert que alguns se l'han complicat molt, la vida, o més ben dit, els l'han complicat molt, però quants dels que van ser investits dissabte, que els comptem entre aquells 750 ajuntaments, tenen la intenció d'activar mecanismes nous de sobirania o de tensar l'escenari institucional.

Quants fa anys que governen amb unes dinàmiques i uns vicis determinats i continuaran fent-ho de la mateixa manera? Quants consideren haver-se fet independentista com un estadi final al qual podrien quedar-se permanentment i còmodament, i no com l'inici de tot? Quants, fins i tot, conceben un ajuntament independentista només com aquell que penja una pancarta, un llaç i estelades a les rotondes?

Fem un exercici: sense la solidaritat antirepressiva, en què es notaria que tenim alcaldes i alcaldesses i centenars de regidors independentistes a una major part del país? Crec que això és el que ens hem de preguntar a partir d'ara. Repartir carnets? Doncs potser toca, no per on es ve sinó pel que es fa. Sé que és lleig encendre aquest focus i és molt més fàcil carregar els neulers al Govern o a Madrid, però el moment ho demana.

Fins ara ens hem pogut permetre no activar el món municipal amb tota la seva potencialitat perquè ja estiraven altres, però la buidor i esgotament que ara tenim obliguen, com a mínim, a preguntar-nos què en podem fer, dels ajuntaments. I potser toca fer recompte, per molt lleig que sigui, perquè potser no som tants com diem.